

Zpravodaj 1.

LOUTKÁŘSKÁ CHRUDIM – 75. ROČNÍK

středa 1. července 2026

Michal Drtina: A pak to začne

Blíží se bouřka a já bloudím ztemnělým městem už půl druhé hodiny. Hledám Michala Drtina. Je mi jasné, že ho nemůžu najít hned, protože to by chtěl každý. Jednak má u svého jména v brožurce napsáno, že je kontaktní osobou pro „problémy“ – ne že mu budete volat i po skončení festivalu! –, jednak umí na slavnostní zahájení přinést mikrofon s ležérní elegancí rockové hvězdy. Dokud náš rozhovor trvá, blesky se nám vyhýbají velkým obloukem. Když muž v bílé čapce zmizí ve tmě, strhne se průtrž mračen...

Michale, naháním tě tu celý večer od čerta k ďáblu a cítím se u toho špatně, protože to asi dělá každý. Jak zpravidla vypadá tvůj první festivalový den?

Zpravidla se probudím, osprchuju se a jdu na snídani.

A pak?

A pak to začne. Nemáme možnost zaplatit personál, takže předtím, než sem přijedou lidi ochotní pracovat za směšnou mzdu, víceméně na dobrovolnické bázi, vzniká všechno ve dvou. Nechci tím umenšovat naše partnery třeba tady na místě, kteří mají na starost technickou stránku. Ale od dramaturgie, náplně seminářů a toho, jak se o ty semináře postaráme, jsme produkční dvojice já s Klárou Kono-páskovou. Je to dělané na koleni, ale s láskou a já si vůbec nestěžuju.

Letos jsme si vymysleli, že by tady mohla být výstava, která ležela někde v depozitáři a už dlouho ji nikdo neviděl. Je zabalená do tří beden, ale strašně těžkých beden. Předminulý měsíc jsem ji přivezl autem půjčeným od sousedů, protože nemáme prostředky na nájem dopravy a siláků.

Připomeň prosím pro nás, kterým léto začalo až tady a nestihli jsme si pročíst propagační materiály, o jakou výstavu jde.

Vznikla v Divadelním ústavu, aby mohla cestovat po světě a ukazovat historii českého loutkového divadla. Připravily ji Martina Černá, Nina Malíková a spousta dalších lidí. Nemůže se sice rovnat úžasnému Muzeu loutkářských kultur, ale na to, abys v zahraničí ukázala, jak je skvělé české loutkové divadlo, je výborná. Prezentovala české loutkářství třeba v Koreji a Americe a teď je v přísálí Divadla Karla Pippicha.

Letos je to samé výročí – deset let od toho zápisu českého a slovenského loutkářství do UNESCO, ale nově také zápis českého amatérského divadla do UNESCO. Projeví se kromě výstavy výročí na festivalu i jinak?

Snažíme se je zohlednit v dramaturgii a část programu je retrospektivní: máme tu *Krvavý koleno* Tate iyumni, Tomáše Hájka s *Faustem* – navíc je tu *Faust* maďarského souboru Magamura Alkotóműhely, a ještě k tomu měl být i ten z Alfy.

S Klárou každý rok nějak inovujete, to se o vás ví. Tak na co se můžeme těšit poprvé, je tu třeba nějaká úplně nová tvář mezi lektory seminářů?

Je jich tu mnoho poprvé. Třeba Magdaléna Gracerová Chrzová na hlasovku, Marta Trpišiovská a Michael Vodenka na pohyb, v klasickém loutkovém semináři potom Jakub Hojka s Maruškou Šimsovou – a ani Jakub Doubrava tady ještě nebyl. Potřebujeme nové impulzy a přilákat nové lidi.

A ještě nějaká inovace?

Letos jsme zkusili půjčit jiný stan za divadlo. Je zatemněný a je to opravdová divadelní scéna. Potýkáme se s možnostmi místních prostorů: rádi bychom inovovali MED, který už teď vypadá jako kukátkové divadlo se vším vřady, ale je tam nesnesitelné horko.

Mohl bys nastínit rozdíl mezi hlavním, open a off programem?

Hlavní program je složený z postupového systému a diskutuje o něm odborná rada na základě doporučení nebo nominací. Open program vzniká v průběhu roku na základě povídání s kolegy z UNIMA, jezdíme na festivaly, vybíráme inscenace, které bychom tu rádi měli a které seminaristům předvedou, jak se dělá divadlo ve světě a jak na něj nahlízejí jiné kultury. A pak to narazí na to, že začínají divadelní prázdniny a mnoho z nich nemůže přijet. Navíc jim na poslední chvíli říkáš, kdy je zařadíš do programu... Skládat to za těchto podmínek není úplně ideální. K tomu potřebujeme produkce pro místního diváka, kterého chceme zatáhnout do kulturního dění, a to je ten off program. Navíc dáváme prostor komukoliv, kdo si chce zahrát, být v doplňkovém programu. A ještě pořád to stavíme tak, že kdyby někdo chtěl vidět všechno, dá se to stihnout.

Brrr...

Všem říkám: „Vybírejte si podle vašeho zájmu.“ Těch loutkářských proudů je tolik... a někdo chce alternativu, někdo je zvyklý na klasické marionetové divadlo, a tyhle všechny skupiny chceš udržet a nadchnout. Třeba představení *Laia a let fantazie* Brazílký Cia Tu Mateixa je přesně to, co by měli vidět naši marionetáři, je to práce klasickou metodou.

Co z doplňkového programu bys doporučil?

Třeba Electric Cirkus z Amsterdamu s *Barem U Zářící okurky* (*The Glowing Pickle Bar*). Je to mechanická desetiminutovka, která potěší úplně všechny, taková pouliční srandička. Pro mě je ale zajímavé, že to můžeme porovnat se *Soudružkami s kroužky*, které vznikly taky na základě mechanického divadla. Nejdřív princip a na jeho základě teprve příběh. Přijde mi fajn uvědomovat si tyhle souvislosti.

(Přicházejí dva muži, kteří potřebují s nenahraditelným Michalem vyřešit jakýsi transport z letiště.)

Kdo přijíždí z letiště?

Diana Costa a Pablo Durán Rojas, kteří vedou seminář masky. A to je zase taková souvislost. Letos jsme měli konzervatoř, kde masku vedli Líšňáci a ukazovali konzervatistům, jak pracovat s klasickou maskou. A naskytla se příležitost, že se nám ozvali také Diana a Pablo ze Španělska. Už to tak běží po EFA (European Festivals Association), tedy Sdružení mezinárodních festivalů – kde Chrudim dostala předloni cenu –, že jsme festival, který tyto věci rozvíjí, takže se lektoři ozývají sami. Do dramaturgie to sedlo, protože učí masku jinak, učí ji zvenku.

Letos je také jubileum Michala Drtiny. Co bys k němu popřál ani ne snad sobě, ale Loutkářské Chrudimi?

Pro mě je to celé životní. K Chrudimi mám osobní vztah, protože tady bydlela prababička, nejdřív kousek od divadla, potom na náměstí, kde je dneska městský úřad, a potom v domově důchodců. A narodil se tu děda. Zcela náhodně se mi stalo loutkové divadlo koníčkem, a byl jsem tu pak mnohokrát jako seminarista, a dokonce jsem se sem jednou propracoval se souborem Kuby Vašíčka Pachýř Pačejoř do hlavního programu, což bylo náročné, protože od poroty jsem dostal... A nakonec se mi to stalo povoláním. Přál bych Chrudimi, aby sem lidi jezdili, protože je to jejich srdeční záležitost. Nejvyšší ocenění je, že k ní přičuchne třeba někdo z činoherního divadla, kdo loutky vůbec nedělá, a začne sem jezdit pravidelně. Já už to dlouho dělat nebudu, všichni stárnem a je potřeba sem dostat mladou krev, aby to po nás ti, které jsme nadchli, převzali.

Ptala se Kateřina Kubák Prášilová

Oslavenec vrací úder

Jménem slavicího výboru neoficiálně zvaného Předposlední trik Georgese Mélièse tímto oficiálně oznamujeme, že oslavený jubilant Michal D. se v návaznosti na naši včerejší akci v Divadle Karla Pippicha rozhodl vrátit úder – a svolává na dnešní dvaadvacátou večerní hodinu do pivovaru Filištín veselici pro všechny, kdo si s ním budou chtít připít na zdraví. Kdo může a chce, má se vybavit hudebním nástrojem.

Za výbor PTGM
Michal Zahálka

Iluzí proti smrti

Chrudim teprve začala, ale víme všichni, jak rychle uteče, takže s velkými slovy není na co čekat: inscenaci, jako je *Poslední trik* Georgese Mélièse, udělá člověk jednou za život. Tedy člověk – jednou za život ji udělají ti nejlepší z nás. A nemyslím tím jenom její suverénně zvládnutou technologii, a to jak v rovině divadelní trikařiny, tak v rovině precizního timingu klaunských etud souborů Mélièse s jeho protihráči. A nemyslím tím jenom vynalézavost, s jakou rozvíjí a graduje prostinký syžet Mélièsova unikání nástrahám, které na něho strojí despotická „Velká sestra“, výhrůžný temný posel a mírně natvrdlí smrtíci.

Především tím myslím univerzalitu, s jakou *Poslední trik* mluví k dětem i dospělým, diváctvu sentimentálnímu i cynickému, začátečníkům ve světě divadla i k omšelým veteránům. A dokáže k takto širokému publiku donést prostinké, ale velmi názorné a vrstevnatě demonstrováné poselství o moci tvořivosti a představivosti, která dokáže svou vitalitou zvítězit nad omezeností a ničivostí – a nakonec i nad neúprosností biologické konečnosti. A dokáže je tímto poselstvím nejen oslovit, ale i strhnout.

Přítel šéfredaktor Zahálka, který jako Hradečák stihl z kritiků vidět a zapět paján na *Poslední trik* jako první, napsal tehdy, léta Páně 2013, ve své glose: „Anglosaský divadelní kritik by

o Posledním triku G. M. Jiřího Havelky napsal, že je to hodina totálního divadla, hodina eruptivní fantazie, dokonalé hravosti, hodina nakažlivé radosti z tvorby, že je to událost sezony a že je povinností každého milovníka divadla to nezmeškat. Divadlo by si to třeba dalo na plakát a bohatě by to stačilo. Teď je mi zrovna dost líto, že v české tradici jsou takovéhle radostné výkřiky považovány za cosi hysterického a v lepší společnosti nevhodného...“ Myslím, že po třinácti letech repríz kusu, o jehož kondici DRAK pečuje přes všechna přeoobsazení vskutku příkladně, bychom si mohli dovolit být anglosaským kritikem.

Viděl jsem včera v Pippichově divadle *Poslední trik* potřetí, po skoro desetileté pauze. Respektive jsem ho mezitím viděl párkrát zčásti, protože jeho kousky pouštím studentům. Letos se mi přihodilo, že se jeden běžně dosti intelektuálně uměřený student dychtivě zeptal, jestli je to někde k vidění celé. Řekl jsem, že kromě Hradce Králové je to navíc i na iVysílání. Zavýskl „Jo!“, jako by jeho vyvolený tým vstřelil rozhodující gól v devadesáté minutě. Tím s dovolením ukončím tuto hlubokomyslnou úvahu: Jo!

Jan Šotkovský

Ostravsko-slovenské inspirace

Rozpálené úterní odpoledne přivedlo do Chrudimi nejen nájezd festivalového obecnstva, ale taky poměrně zhurta hned několik inspirativních inscenací z profesionálních divadel. Já jsem zvláště nadšeně přivítal možnost podívat se na úplně čerstvou inscenaci *Jonááš* z ostravského Divadla loutek, kam umělecký šéf Jakub Maksymov zve jeden zajímavý tým za druhým – v případě *Jonááše* jde o vůbec první českou režii renomované slovenské režisérky Márie Danadové, frontwoman nezávislého souboru Odivo a odnedávna umělecké šéfky banskobystrického Bábkového divadla na Rázcestí. Podívaná to byla velice potěšující: čtveřice ostravských herců se s režisérčinou poetikou viditelně potkala, jednoduché vyprávění má zřetelný smysl a přesah, povedená je hudební složka (zejména ve chvíli, kdy se hraje živě na perkuse) – a zvláště parádní mi přišla výprava z dílny stálé spolupracovnice Odivo, výtvarnice Ivany Mackové, kombinující součástky jízdních kol s přírodninami v nečekaných souvislostech. Vedení Divadla loutek je velice ke cti, že přizvalo tak zdatný tým. A v kontextu současných českých kontextů stojí za podotknutí, že Odivo je jeden ze slovenských nezávislých souborů, na které velice tvrdě dolehly mocenské zásahy do veřejného financování nezřizované kultury. Jde přitom o jednu z opravdu výrazných dílen současného slovenského divadla, nejen v loutkářské sféře. Tak se zkusme neinspirovat, tedy v tomto ohledu.

Michal Zahálka

R405 je nádherná místnost s barokním krovem

Mezi inspirativními inscenacemi úterního odpoledne byla i miniatura *Plechovka, maják a ryba*, kterou vytvořil tandem Alena Novotná a Vavřinec Němec – a objel s ní už spoustu festivalů. Pokud jste se do Vinárny nevešli, nabízíme alespoň krátký rozhovor.

Řekli byste mi prosím něco o příběhu? Má základy v nějaké pohádce?

Vavřinec Němec: Není to podle předlohy. Chtěli jsme dělat něco o moři. Celý příběh jsme vymýšleli za pochodu.

A kdy u vás přicházejí na řadu loutky? Předloha vzniká jako první a pak teprve se dáte na výrobu loutek, nebo vše vzniká souběžně?

Alena Novotná: I to bylo trošku za pochodu. Snažili jsme se jako první udělat předlohu, ale pak jsme spíš udělali jen takovou kostru, strukturu, co by se tam třeba mohlo dít. Následně už situace vznikaly za pomoci loutek, rozehrávaly je.

VN: Šlo to dost ruku v ruce. Byl nějaký nápad, a tak jsme ho rozvíjeli dál. Jako první vzniknul pán s lodí a sardinky. Následně plocha moře z písku a pak se to postupně začalo nabalovat.

Jezdíte s touhle pohádkou do školek? Jaké jsou reakce?

VN: Rádi bychom. Žádali jsme na to dokonce i takový mikroškolní grant, protože školy většinou nemají na podobné aktivity moc peníze. Takže teď jsme měli první hraní pro školu v Praze a myslím, že to bylo docela úspěšné. Byli to druháci a čtvrtáci a vypadalo to, že si to užili. Jen paní učitelka říkala, že to bylo moc nahlas. *(smích)*

Hudba a zvuk jsou pro vaši tvorbu stěžejní, jak přesně tady vzniká? Za pomoci syntáku?

VN: Je to tak půl na půl. Částečně je nazvučená ta deska s pískem, z ní snímám zvuk a při představení ho pak tzv. loopuju. Živě procesuju. A k tomu taky hraju na syntezátor. Původně jsme zkoušeli používat i terénní nahrávky z přírody, ale nějak nám to nefungovalo. Bylo to moc doslovné a popisné. Rozhodli jsme se tedy pro elektronickou zkratku.

Jste na Loutkářské Chrudimi poprvé? Znali jste ji?

AN: Už jsme tu hráli naši první inscenaci, kterou jsme vytvořili ve druháku na DAMU a hned jsme s ní jeli sem. Vlastně to bylo jedno z našich prvních hraní vůbec. Byla to *Karkulka aneb Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá*.

Zajímá mne název souboru, není to náhodou název učebny na DAMU? Sama jsem tam studovala, tak mi to je povědomé...

AN: Ano, je to název učebny. Při zkoušení první inscenace jsme tam strávili hodně času, takže jsme to pak jen tak napsali do nějaké přihlášky a zůstalo to.

VN: To bylo přece, když jsme jeli poprvé sem, na Chrudim! Chtěli uvést název souboru a my ho neměli, tak jsme tam napsali R405. Je to nádherná místnost s barokním krovem, takže jsme se název rozhodli nechat.

Ptala se Magda Zicháčková

výtvarné dílny

10.00–13.00

Tajemství papírových masek

klubovna Slavoj v Divadle Karla Pippicha

14.00–17.00

Prstové loutky

vyrábění loutek z textilu / klubovna Slavoj v Divadle Karla Pippicha

10.00–13.00,
13.00–17.00

Nebe pro Tomáše Volkmera

Tvorba létajících objektů / výstavní prostor v 1. patře Divadla Karla Pippicha

10.00–18.00

Dřevěná dílna Báry Hubené

park za Divadlem Karla Pippicha

Medailonky redakce

Michal Zahálka

Potomek rodu východočeských ochotnických loutkářů s více než stoletou tradicí se profesně věnuje zejména činohře, ale k loutkám se rád pravidelně vrací nejenom na Chrudim. Vystudoval divadelní vědu a doktorské studium translologie na FF UK, pracuje jako redaktor knížek v Divadelním ústavu NIK, je dramaturgem Mezinárodního festivalu

Divadlo v Plzni a nejvíc ze všeho překládá z francouzštiny a angličtiny, co mu přijde pod ruku. Na různé přehlídky amatérského divadla jezdívá zejména vyrábět zpravodaje – k čemuž jej vede (mimo jiné) chorobná závislost na dodržování rozdílu mezi pomlčkou a spojovníkem.

Kateřina Kubák Prášilová

strávila nejlepší léta svého života coby amatérská loutkoherečka ve spolupráci s Jarkou Holasovou. Z tohoto období stráveného za paravanem pocházejí všechna její klíčová přátelství a láska k textům, slovům a znakům. I proto se, když ji ze ZUŠky vypakovali, rozhodla studovat bohemistiku a estetiku. V současnosti pracuje jako redaktorka Činohry Národního divadla a z této pozice se velmi ráda uchyluje do redakcí časopisů na amatérských divadelních festivalech, třebaže mají mnohem sveřepější tempo než kulturní korporáty. Chrtářka, vejchodočeška a bejvalá mažoretka.

Jarek Jurečka

Vyrostl na tvorbě Divadla Alfa a v dramatacích Blanky Luňákové a Martiny Hartmannové. Žije v Brně, pracuje v místním národním divadle jako činoherní dramaturg. Má rád muziku a písnička. Ideálně když se spolu spáří a písnička začnou hrát či muzika vyprávět. Vedle veršové hry a současné dramatiky se obzvláště rád věnuje vaření, které shledává mimořádně uspokojivým přesto (či právě proto), že zcela postrádá kulinářskou představivost. Za zcela zásadní považuje fakt, že mouchy mají špatnou krátkodobou paměť, kvůli čemuž si sedají stále na jedno místo, dokud na něj asi po patnácti vteřinách nezapomenou. To musí být život, co?

Ivo Kristián Kubák

se poprvé na Loutkářské Chrudimi vyskytl v roce 2018, a protože se loutkářstva bál, do bulletinu raději glosoval pod robustně šifrovaným pseudonymem Leo Sebastián Kubát. Tyto nevhodné komentáře ho rok poté vynesly až do lektorského sboru, kam se ale pak zase šest let nesměl vrátit; letos se konečně proboujel do redakce jako plnohodnotný člen, a dokonce i pod svým jménem. Vzdělání v oboru loutek má z DAMU pouze teoretické až nulové, jeho loutkoví guruové Karel Makonj a Miloslav Klíma na hodinách stejně mluvili zejména o čemkoliv jiném. Navzdory tomu aktuálně připravuje vampířskou loutkovou pohádku pro dospělé v koprodukcii s divadlem dvou z letošních lektorů.

Matěj Škorpil

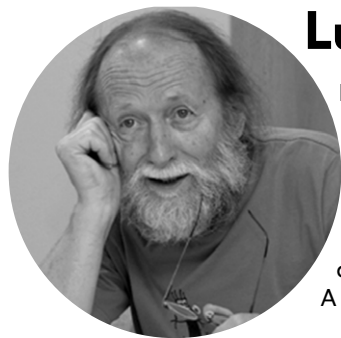
Z chodeb katedry teorie a kritiky pražské DAMU skáče rovnou do doposud neprozkoumaných vod festivalového zpravodaje. Na Loutkářské Chrudimi strávil téměř celé své dětství, a tak se po přibližně deseti letech vrací znovuobjevit svého vnitřního Jana Malíka. Nejčastěji ho můžete potkat samotného, jak nervózně postává před divadlem v očekávání dalšího představení. Na první pohled plachý a neurotický zevnějšek klame a věřte, že pokud se zeptáte na jeho názor snad na cokoli, čemu více či méně rozumí (v některých případech i na věci, kterým vůbec nerozumí), rozproudí plamennou debatu.

Magda Zicháčková

Vrací se do redakce Zpravodaje po sedmi letech, ovšem i tak jste ji a její ratolesti mohli v mezičase na LCH potkávat, neboť „Kdo jednou Loutkářskou Chrudim okusil, nemůže bez ní již žít.“ Magda neví, kdo je autorem tohoto hlubokomyšlného citátu, ale byl to jistě někdo velmi uznávaný a prude inteligentní. Mějte na paměti, že Magda je pro jakákoliv šprťouchlata a legrácky, budete-li mít tedy chuť a potřebu během letošního ročníku něco takového zpunktovat (ideálně na stránkách Zpravodaje), víte, na koho se obrátit. Významné zamrknání.

Luděk Richter

Když ho v druhé třídě – v roce 1957 – zavedla paní učitelka do domu pionýrů a mládeže, stal se loutkářem. To mu zůstalo, i když vystudoval lingvistiku na filosofické fakultě na UK a tzv. činoherní režii na DAMU. A baví ho to pořád. Tak je tady.

Jan Šotkovský

Na LCH zvaný „činoherní Šotkovský“, už léta tvrdí, že Chrudim je nejvíce family-friendly divadelní festival v Čechách, na což reaguje tím, že sem už léta jezdí rád a s celou rodinou. Jinak žije v Brně a dělá divadlo zejména v Městském divadle Brno a pak s kolegy „spřízněnými volbou“ v nezávislém souboru Vejminek (dříve známém jako Buranteatr). Pro MdB i Vejminek píše hry, učí na JAMU, dramaturguje festivaly Divadelní svět Brno a Dokořán pro hudební divadlo, poslouchá jazz, blues, folk i folklór a je tak nějak rád. Hlavně na Chrudimi.

Vojta Líba

Má víc kapel než titulů z divadelních věd. Naštěstí jen nalévá texty ostatních. Je třeba dodat, že v této sezóně debutovalx jako strom v inscenaci *Kniha krve* na prknech (betonu) pražského divadla X10. Této roli propůjčil hlavně svoje vlohy na elektronickou hudbu. Hlučí i sólo, a to jako EBM (to

je hudební žánr) úderné těleso Bunkerer a elektro-fosil-punk popstar jménem Helga Herzog. Do Chrudimi jezdí už několik let jako seminarista, dobrovolník a sazeč a to v různých kombinacích.

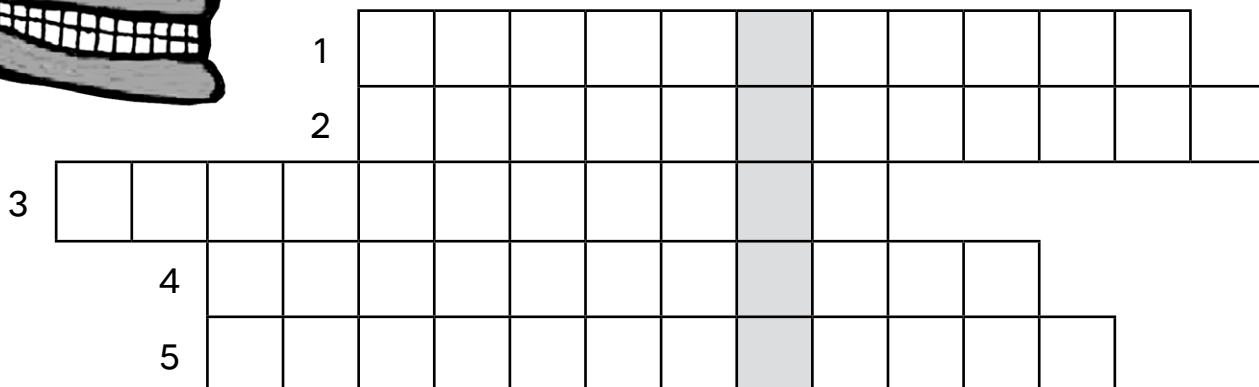
Voláme agenty, zvědy a špiony do akce!

Ty, ano, ty, který jsi zavadil o tyto řádky, staň se naším tajným agentem. Co že taková práce obnáší? Věc je to vsuktu jednoduchá: každý den zaklepeš na modré okno redakce a nenápadně předáš papírek – na něj předtím napíšeš svou přezdívku, název semináře, na který chodíš, a své dojmy. Odměnou ti bude otištění v našem krásném periodiku a také něco dobrého pro vytříbené agenty jazýčky.

Křížovkobraní

Za tajenku malý dárek v redakci leží, každý malý loutkář či fanoušek loutkového divadla tam určitě již běží.

- 1 – Dinouš s plochými deskami na hřbetě
- 2 – Dlouhokrký dinosaur
- 3 – Obří rohatý býložravec
- 4 – Létající dinosaur alias ptakoještěř
- 5 – Největší suchozemský predátor minulosti

Program

STŘEDA 1. 7. 2026

představení

10.00, 13.00 (B)	Okenice	Malá scéna DKP / Frgál na nitkách, Brno / 30 minut / od 10 let
10.00, 12.00	O zamilované ježibabě	Šapitó za DKP / Dr. Tyrš, Sokol Čáslav / 35 minut / od 5 let
11.00, 13.00	Haf	Spolkový dům / Divadlo L, Praha / 20+30 minut / od 1 roku
12.00, 14.00	Faust	scéna MED / Bažantova loutkářská družina DS J. J. Kolár při TJ Sokol Poniklá / 25 minut / od 6 let
14.00, 19.00	Proměna	jeviště Divadla Karla Pippicha / Divadlo DRAK, Hradec Králové / 65 minut / od 13 let
14.00, 15.00, 16.00, 17.00 (začátky v 00, 10, 20, 30, 40, 50)	Bar U Zářící okurky	Park za DKP / Electric Cirkus, Amsterdam, Nizozemí / 10 minut / od 5 let
15.00, 17.00	Velká smůla	Vinárna MED / Musaši Entertainment Company, Praha / 45 minut / od 5 let
15.00, 17.00	Dinosauří pohádka	Šapitó za DKP / Divadlo DNO, Brno / 45 minut / od 3 let
16.00 (C), 18.00 (A)	NOBODY	Malá scéna DKP / Divadlo Na Holou, Hořovice / 45 minut / 15 let
16.00 (B), 18.00 (C)	Velká kokosová pohádka	scéna MED / Baribal, Praha / 35 minut / od 4 let
16.00 (A), 18.00 (B)	Rumplcák a princeznička	Spolkový dům / Loutkové divadlo Maminy, Jaroměř / 30 minut / od 3 let
19.00 (A + C1, C2, C3), 22.00 (B + C4, C5, C6)	Kuthi	Letní kino / Divadlo Tricktrek, Tallin, Estonsko / 30 minut / od 6 let
19.00	Školní výlet	Pomník T. G. Masaryka / Václav Bartoš, Hradec Králové / 20 minut / od 5 let

19.30–21.30

Loutkářský průvod

od Divadla Karla Pippicha do Klášterních zahrad

Průvod kejkliřů a milovníků loutkového divadla do Klášterních zahrad, kde se uskuteční slavnostní zahájení festivalu. V Klášterních zahradách uvede svou inscenaci Divadlo Milana Štastného.

Zpravodaj 75. Loutkářské Chrudimi | vydává a tiskne: Chrudimská beseda | šéfredaktor: Michal Zahálka | redakce: Jarek Jurečka, Ivo Kristián Kubák, Kateřina Kubák Prášilová, Matěj Škorpil, Jan Šotkovský, Magda Zicháčková | recenze: Luděk Richter, Ema Šlechtová, Jitka Šotkovská | foto: Ivo Mičkal, Irena Vodáková, redakce | sazba: Petra Líbová, Vojtěch Líba | kontakt: michal.zahalka@gmail.com | Neprošlo jazykovou korekturou. Respektive ano, ale následkem krupobití může být děravá.